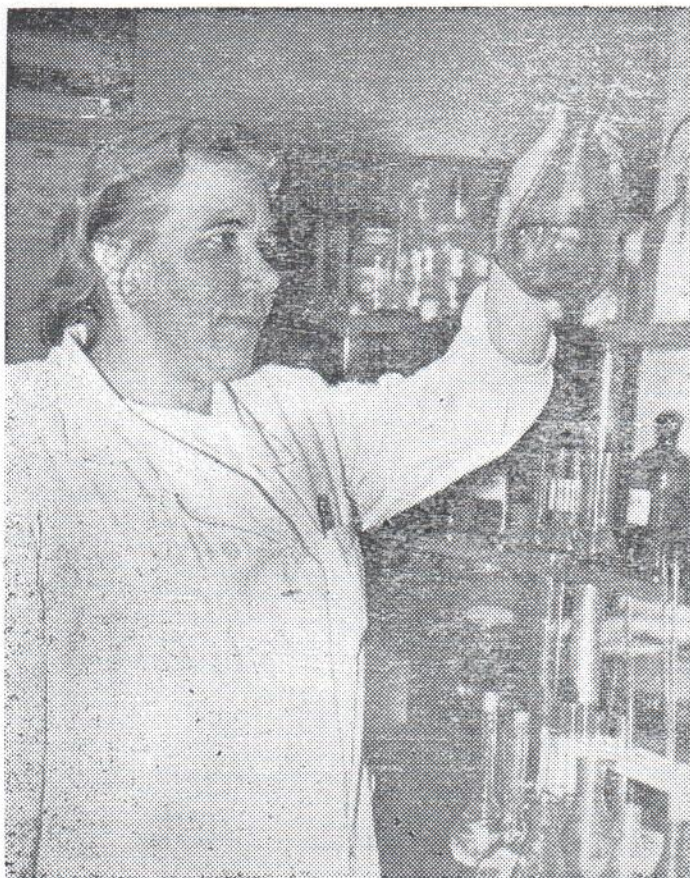

Saruna ar deputāti

«Jā, es esmu Viktorija Dominece!»

Preī lūkojas mierīgas acis, sievietē laipni un iedrošinoši pasmaida. Viņa ir saimniece šajā ar kolbām un mēģenēm pilnajā telpā, te ir viņas, vecākās

laborantes, darbavieta. Taču smaids nodziest, kad V. Dominece uzzina mana nācienu iemeslu. Nevēlas, lai par viņu raksta. Tomēr interesanti ir uzziņāt, kā dzīvo, par ko domā sievietē — LPSR Augstākās Pa-

domes deputāte.

Sievietē — deputāte? Tajās dienās, kad vecāki lēma savai meitai vārdu, pat vispārdošākajos sapņos viņi tik tālu nespēja aizdomāties. Ko gan daudz varēja cerēt pieticīgā strādnieku ģimene? Katra vasara Viktoriju sastapa, govju barām pakal staigājot. Mazā ganīte pelnīja līdzekļus, lai būtu par ko ziemā mācīties skolā. Kara gadi... Pēc tam darbi vairākās vietās. 1955. gadā V. Dominece devās strādāt uz Līvānu biokīmisko rūpnīcu. Darbam atdodot sevi, vienmēr būdama nenogurstoša un dzīvespriecīga, viņa ieguva uzticību, iesaistījās sabiedriskajos pienākumos, pamazām pacēlās augstāk pa kāpnēm, kur katrs nākošais pakāpiens bija jāizveido pašai no savas neatlaidības. Kopš pagājušā gada jūnija V. Dominece ir LPSR Augstākās Padomes deputāte. Tas nozīmē, divreiz gadā darbs sesijā, pieņemšanas dienas pilsētas izpildkomitejā, savējie un sveši laudis ar dažādām darba laukā un ārpus tā kārtojamām lietām.

Deputātes darbs prasa kontaktu ar laudim, jāprot atrast katram savu pieeju. Otrkārt, vajag neatlaidības. Tā noder, kad desmitām reižu jābrauc uz rajona centru, vairākkārt jāgriežas dažādās instancēs.

Ja cilvēkam ir dārgs savs darbs, ja viņam uzticas darba biedri un pat pavisam sveši, ja dēvē par Augstākās Padomes deputāti, ja ir laba ģimene... Cik īsti vajag, lai cilvēks būtu laimīgs?

«Uzskatu, ka esmu laimīga. Kaut vai tāpēc, ka dzīvoju tādā laikmetā, kad brīvi var izvēlēties sev piemērotu darbu, atpūtu.»

L. Broka